

OLÁH ANDRÁS

elhalasztott utazás

ölelésekből menekülök
remélve hogy a zápor majd tisztára mos
mert esik ma is és bennem most már örökké esni fog
egyszer már elhalasztottam az utazást
de párnánk alól kisiklottak az álmok
sokallták talán a csöndet az örökös várakozást
kitárt karnak hittelek késedbe dőltem
ma sem értem miért így szerettél
lecövekelt bennem a kishitűség
lelkünket összecserélve éltünk
gyerekkori könyvek betűi közé simulva
mint régen amikor áporodott levegőjű várótermek
ablakából anyám kezébe kapaszkodva
néztem a kifutó vonatokat
de nem akarok a lekéssett csatlakozások
fölött keseregni hisz tudom
hogy számomra már nincs több mentesítő járat

fölégetett hidak

magaddal tudtál spórolni csak
kikoptál belőlem
már az utolsó veled töltött
éjszakán is nélkülöztelek
azóta csak hallgatom
ahogy a jégcsapok fájdalmas
reccsenéssel elengedik az ereszt
este felhívlak
egykedvű tárcsahanggal
nyugtatva lelkiismeretemet
kint akarnok szelek pustolják havat
eldobott csikkek haragja szédít
szólalj meg ha ott vagy
de a kagylóból is kibotorkálsz
és itt hagysz engem örök hiányban

hogy rejtve megmaradj

sokáig várt bennünk a sírás
takaréklángon égtünk egy szárnyaszegett tavaszban

durcásan feleltél a kérdéseimre
de cselt vetett félelem s eltűnődtem
komolyan gondoltuk-e a kitörést
a halogatás szakadékából

és mekkorára kell még összehúzni magunkat
hogy a mélyre hulló árnyékok eltakarjanak
s mint egy bélyegalbum fortélyos összevisszasága
lotyók és tolvajok közt bennem rejtve megmaradj

nem ismerlek – csak a hibáidat tudom –
lekéstelek de annyi mindent lekéstem már

hallgatom misztikus szerenádját az ősznek
felforgatom a temetőket
s ha újra engedélyt kapok hozzád: majd megtanullak

addig olcsó pótcselekvés az élet
s innen néha már Istent sem hallani